

De använde i sina samtal en terminologi, som för mig var 'mesopotamisk'. Sådana ord som *pikau*, *spears*, *kumera*, *nuggets*, *kapia*, *potholes*, *manuka*, *washnuts*, *mangamanga* etc. snurrade om i luften och gjorde mig konfys.

Efter kl. 5 e. m. kom en lång rad av gruvarbetare från den närbelägna kolgruvan. Med sina nedsotade ansikten och stora slokhattar liknade de en hord av irländska »moonlighters». Men då de, efter att ha riggat om sig, en stund senare visade sig, kunde man ej tro att de voro samma människor, ehuru de ännu voro litet mörka under ögonen av koldamm, som fått djupare fäste i hudporerna. Men jag skulle bli än mer förvånad. Vid de med bländvita dukar täckta två långa middagsborden, med värden presiderande vid det ena och värdinnan vid det andra, slogo de sig ned och åto med hyvsade later och utbytte en del tankar om dagens arbetsresultat. Så snart middagen var aväten och pipan tänd, började aftonsamkvämet, och detta uppvägde mer än allt det andra. Vilken oerhörd skillnad i hyvsning och intelligens visade sig ej här mellan dessa gruvarbetare i ett litet okänt, avlägset hörn av världen och yrkesbröderna t. ex. i Englands och Belgiens tätbefolkade kolcentra. Här levdes livet på ett helt annat sätt. Kolbrytningsarbetet var visserligen lika hårt här som i Europa, men åtta timmars arbetsdag var sedan en tid tillbaka införd i en hel del av landets industrier, och arbetslönerna voro naturligtvis mångdubbelt större för gruvarbetare här än i Europa. I de små samhällena i de australiska kolonierna fostras, relativt sett, mera tänkande människor än i de större städerna; läsesalonger eller de överallt förekommande allmänna biblioteken besökas dagligen av kroppsarbetarne för självstudier, och sedan byta de tankar på de permanent verk samma aftoncirklarne.

I denna lilla håla på 500 individer — varav ungefär hälften